

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er jo rigtigt, at hr. Peter Duetofts parti og mit parti ikke altid er enige i alting. Det er også rigtigt, at vi af og til er enige i nogle ting. Men jeg bliver nødt til at sige med hensyn til den afslutning, hr. Peter Duetoft kom med om, at vi jo ikke kan gøre noget, og at vi skal passe på, at vi ikke får ødelagt demokratiet ved at love for meget, at den afslutning bekymrer mig. Der er overskrifter i aviserne i dag om, at 17 millioner arbejdsløse i Europa er, hvad vi kan forvente os fremover.

Vi kan stort set kun bestemme ét sted, og det er i Danmark, og så har vi lidt medbestemmelse andre steder, men vi kan bestemme i Danmark, og det kan ikke nytte noget, hvis vi ikke siger til hinanden, at vi i alt fald skal gøre alt, hvad der er menneskeligt muligt for os for at få sat de flest mulige mennesker i gang, plus at vi i hvert fald sikrer dem, vi ikke kan få i gang, et levestandard, så vi ikke får de forfærdelige sociale spændinger, som vi ser nogle tendenser til en gang imellem, og som forskrækker os alle sammen, hr. Peter Duetoft, og som også forskrækker mig.

Mennesker, som stiller deres arbejdskraft til rådighed, fordi det er det eneste, de har, går mentalt i stykker, hvis de år ud og år ind skal gå på nogle overførselsindkomster, der gør, at de er nødt til at leve hele deres liv på et meget lavt socialt blus. Der er nogle, der sagtens kan klare det; de giver sig i kast med at male og forfatte og skrive bøger og kan finde på hvad som helst, og det er godt. Men alle dem, der har en fornemmelse af, at de kun er noget i kraft af, at de har et arbejde, tjener deres løn og forsørger sig selv, dem skal vi bekymre os om. Ellers er vi ikke værdige til at sidde herinde.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det virker altid meget stærkt på mig, når fru Lilli Gyldenkilde tager ordet, for jeg synes, hun siger så mange rigtige ting.

Min eneste kommentar er sådan set, at jeg ikke forstår, at den tale kom efter mit indlæg, for der er overhovedet ikke noget af det, fru Lilli Gyldenkilde sagde, jeg er uenig i. Og hvis der er noget, jeg har sagt i min ordførelse,

som var i strid med det, fru Lilli Gyldenkilde sagde, må jeg have udtrykt mig meget dårligt, for jeg er grundlæggende enig. Det, jeg advarede imod, var troen på, at vedtagelse af dagsordener om, at man i 1994 skal have 50.000 mennesker i arbejde, eller som da man for 3 år siden vedtog, at nu skulle der 100.000 mennesker i arbejde, eller for 4 år siden 200.000, at det kan bringe mennesker i arbejde. Min eneste påstand er, at vi kan vedtage en dagsorden hver dag fra nu af og de næste 100 år – det bringer ikke flere i arbejde.

Men jeg havde to andre løsninger, praktisk gris-modellen plus omlægningen af orlovsordningerne m.v., og det synes jeg er konkrete bud på løsning af problemet. Det andet synes jeg bare er politiske proklamationer, som kan lyde smukt og nydeligt, men som ikke i sig selv ændrer noget.

Det, jeg er bekymret over, er, at på et eller andet tidspunkt er der vel mennesker i Danmark, der rejser spørgsmålet, at hvis det virkelig er rigtigt, at en dagsorden, hvori der står, at i 1994 skal der så og så mange flere mennesker i arbejde, hvis den virkelig kunne løse et problem, ja, så har det vel næsten været landsforræderi, at man ikke har gjort det igennem 10 år. Men sandheden er, at en vedtagelse af en dagsorden ændrer intet. Det er den praktiske dagligdag plus en omstrukturering af arbejdsmarkedet, der skal løse problemerne. Og deri er SF og CD, så vidt jeg ved, enige.

Derfor tak for indlægget, fru Lilli Gyldenkilde, men jeg synes, det var skudt ved siden af at rette kritikken mod mig.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu var det ikke min hensigt at skyde spurve med kanoner, men det, der blev sagt, forskrækkede mig alligevel, og det forskrækker mig også i anden omgang, for hvis det er lige meget, om man siger: Vi vil forsøge at knække arbejdsløshedskurven, eller vi vil forsøge at sætte et måltal og sige: Vi vil prøve at skaffe 50.000 mennesker i arbejde i det kommende år, hvis det er lige meget, så er jeg utrolig ked af det, for så har debatten her været overflødig. Og det synes jeg ikke den har, bl.a. fordi også hr. Peter Duetoft er kommet med praktiske forslag til, hvordan vi kan komme videre. Og det var blot det, jeg ville konstatere.